

מקומו בנמל כדי לראות את הישראלים, להחליף עימם מלים, להציע להם סיגריות, להגיד להם את מילות הקסם: "ברוכים הבאים! אנחנו שמחים שאתם כאן! — אנחנו רוצים שלום! בעזרת השם, יהיה שלום! מרחאבה! מרחאבה!"

כעבור כמה דקות מופיע ידידי ד"ר תומאס נובוטני, המזכיר הראשון של השגרירות האוסטרית בקאהיר. פגשתי לפני כמה חודשים בווינה, כאן שר נשאתי שם את ההרצאה הגדולה בחסותו של הקאנצלר, ד"ר ברונו קרייס-קי. לאחר מכן שתינו יחד בבית-מרוח, ועל יין אוסטרי לבן החלפנו דיעות על ישראל ומצרים. המסקנות היו פסימיות. עתה בא נובוטני לעזור לי. לפני יומיים טילפנתי לקרייסקי וביקשתי להודיע לי ממשלה המצרית שאני בא. קרייסקי הורה לשגרירותו לטפל בי. בואי לא הפתיע. על כן, את השילטונות בקאהיר, אך חלה הסתבכות, היום בצהריים הוסכם עם ממשלת ישראל שלא לתת לישראלים נוספים להגיע לכאן, עד לבוא המישלחת הרישית. מית. המצרים דאגו לביטחון הבאים, הממשלה הישראלית לא רצתה שישראלים יסתובבו בקאהיר.

אולם, לא היו בעיות. האנשים הקובעים בקאהיר החליטו לתת לי להיכנס. הם לא ידעו על בואו של שלמה סתר, והיה צורך להסדיר גם זאת. בינתיים ישבנו בחדר המנהל, שתינו את הספל המאה (כך נידמה לי), עישנו את הסיגריה המצרית העשיריים, בעלי שיחנו, כתבי כל העיתונים המצריים בנמלהתעופה, עישנו את הסיי

המכון עומד סיד יסמין (מימין לאבנרי), הדיון שנערך בעקבות הרצאתו של אבנרי נמשך כשלוש שעות ועסקו בו בשאלות ויכוח על בעיות ישראל, הפלסטינים, אש"ף והשלום הנפרד.

צמרת העתיד חברי המכון לעיונים פוליטיים ואסטרטגיים, בפניהם הופיע אבנרי, נחשבים כאנשי הצמרת הפוליטית הבאה של מצרים. בראש

העורך הראשי של היומון המצרי הנפוץ אתבר-אליום, עבדאלחמיד עבד-אל-ראני, מטיף בשער הכפול של העולם הזה בגיליון שכיסה את ביקור אנוואר אל-סאדאת בירושלים. אל-ראני הוא מכר ותיר של אבנרי, עימו נפגש בעבר בחו"ל, בכינוסים בינלאומיים בנושאי השלום וגם באורח פרטי.

שני השורכים לחיצת יד לבבית בין אורי אבנרי לבין אינס מנצור, עורך השבועון אוקטובר, הנחשב לביטאון של סאדאת ומפרסם את זכרונותיו. מנצור היה בעבר קיצוני, אך תומך עתה באנוואר אל-סאדאת. שבועונו של אינס מנצור פירסם השבוע מאמר גדול על אורי אבנרי והעולם הזה.

גריות הישראליות שסיפק להם שלמה. שיחה עם נובוטני על המצב במצרים. מיהו מי. עם מי כדאי לדבר. כתב השבועון אוקטובר פונה אלי בביברית. מסתבר כי הוא מתרגם מעברית לערבית, והוא ציטט לי בגאווה כמה וכמה מאמרים שלי, שאותם תירגם. שלפתי מי תיקי את גיליון המזכרת שהוציא העולם הזה לכבוד ביקורו של אל-סאדאת בישראל. ראל. מייד התקבלו תריסר אנשים מסביב לגיליון, ליוו בהתפעלות את העמודים, שאותם פתחתי והסברתי אחד-אחד. הם ידעו כל פרט על ביקורו של אל-סאדאת, הכירו כל תמונה. בייחוד התפעלו מהתי מונה על מישפטו של סאדאת, בתקופת פארוק ועל המישפט שבו שפט סאדאת, כעבור זמן-מה, אחרי המהפכה, את השופט שלו.

בות רבה, בחיור. "האם יש לכם ויזות?" שאל. עניתי: "לא, עדיין לא." הוא הגיש את הדרכון לחברה, הבכיר ממנו. הלה עילעל גם הוא בדרכון, חיך אלינו חיוך רחב. אבל: "ברוך הבא למצרים!" הירהר רגע, ואחר-כך ביקש מאיתנו לגשת עימו לדלפק הוויזות, בלי תור. אחרי התייעצות קצרה ביקש מאיתנו באדיבות חייכנית לשבת לכמה דקות — "חמש הדקות" ה' מפורסמות של המרחב השמי. אך הספקנו לשבת, ופתחתי את המקלט כדי להקליט את הדברים עד כאן, כאשר חזר אלינו הקצין בלוויית אורת, ביקש אותנו באדיבות רבה עוד יותר להילוות אליו, תוך פליטת "ברוך הבא למצרים! ברוך הבא למצרים!" שוב ושוב, ניגשנו לחדר מנהל מחלקת האשרות, הושבנו ב' כורסות נוחות מאד, ונתבקשנו להמתין — עוד חמש דקות.

לפתע, תנועה — וזהו זה. נערה נאה מגישה לנו שני גיליונות-קרטון קרועים, שעליהם נרשמו בעט המילים הגואלות: הוויזות. לא רצו להכניסן לדרכון. לוקחים את המיוודות שלנו, עוברים על פני נקודת-ביקורת נוספת של שוטר רים, אינ מתעכבים ליד המכס. לפנינו שער-היציאה, בין שני זקפים חמודים, חבושים קסדות, וכך, בן-רגע, אני בתוך (המשך בעמוד 32)

שיחה ברחוב אבנרי בעת טיור ברחובות קאהיר, משוחח בעזרת מתורגמן עם אזרחים ומבקש לשמוע את דעותיהם. לידו בתמונה ד"ר תומאס נובוטני (מזוקן), המזכיר הראשון בשגרירות אוסטריה בקאהיר.